

Η απαξίωση των αρίστων.

Γράφει ο Απόστολος Παπαδημητρίου.

Ο νέος ελληνισμός διέρχεται την τρίτη μεγάλη παρακμή κατά τη μακραίωνη ιστορία του. Το πλέον θλιβερό γνώρισμα της παρακμής είναι η μη αίσθηση της βίωσής της. Τα υγιή αισθητήρια αμβλύνονται και οι κοινωνίες καθίστανται έρμαια δημαγωγών, οι οποίοι διαθέτουν διαχρονικά δύο πολύ ισχυρά όπλα. Είναι άκρως επιτήδειοι στο να ψεύδονται και να κολακεύουν. Σήμερα, χάρη στην εκπληκτική τεχνολογική πρόοδο, τα μέσα στη διάθεση των δημαγωγών είναι τρομακτικά. Οι κοινωνίες βομβαρδίζονται και είναι έρμαια της ψευδολογίας και της παραπληροφόρησης. Υπό τις επικρατούσες συνθήκες είναι εξαιρετικά δύσκολο όχι μόνο να διακηρυχθούν αλήθειες, αλλά, το θλιβερότερο, να γίνουν πιστευτές, καθώς οι πλείστοι έχουν εθιστεί στα ψεύδη!

Το πρώτο μεγάλο ψέμα, το οποίο η υποτελής στους ξένους «προστάτες» ελληνική Πολιτεία καθοδηγούμενη διέσπειρε στον λαό μας είναι η στρεβλή εικόνα της χιλιόχρονης αυτοκρατορίας μας, της Ρωμανίας, την οποία οι εμπαιθείς και ανθέλληνες αποκάλεσαν, μετά τον αφανισμό της Βυζαντινής. Έχοντας εκείνοι βιώσει τη μεσαιωνική βαρβαρότητα της φεουδαρχίας με την ευλογία του παπικού ολοκληρωτισμού, αισθάνονταν έντονη την πρόκληση του λαμπρού ρωμαϊκού πολιτισμού. Γι' αυτό και λυσσαλέα πολέμησαν τη ρωμηοσύνη. Κατά την πρώιμη τουρκοκρατία με ραδιουργίες, που εξύφαναν σε βάρος της υπόδουλης Εκκλησίας στην οθωμανική αυλή. Κατά την όψιμη με την εργώδη προσπάθεια να μεταλαμπαδεύσουν στους ομογενείς σπουδαστές στη Δύση τις φιλοσοφίες,

που με το προσωπείο των ανθρωπίνων δικαιωμάτων οδήγησαν τη Δύση στην αποϊεροποίηση των πάντων και σήμερα αυτή δρέπει τους πικρούς καρπούς!

Η διανόηση στη Δύση καυχάται ότι ανακάλυψε κατά την περίοδο της λεγόμενης Αναγέννησης, το αρχαίο ελληνικό πνεύμα. Πώς το ανακάλυψε; Μέσω των ριψάσπιδων Ελλήνων –Ρωμηών λογίων, που κατέφυγαν στη Δύση, καθώς η άλωση της Βασιλεύουσας των πόλεων ήταν πλέον αναμενόμενη. Και πού βρήκαν αυτοί τα πολλά χειρόγραφα της αρχαίας ελληνικής γραμματείας, τα τόσο πολύτιμα, πριν από την ανακάλυψη του Γουτεμβέργιου; Στα ορθόδοξα μοναστήρια. Οι μοναχοί όχι μόνο δεν τα κατέστρεψαν, όχι μόνο δεν τα απαξίωσαν, αλλά τα αντέγραψαν με μακροχρόνια υπομονή, αν και αρκετά από αυτά δεν είχαν να προσφέρουν πνευματική ωφέλεια, πνευματική με την εκκλησιαστική έννοια του όρου. Είχαν διαχρονικά οι αντιγραφείς ως πρότυπα τους μεγάλους Πατέρες του 4^{ου} αιώνα μ.Χ. Αυτούς που μελέτησαν σε βάθος τη γνώση και τον στοχασμό των αρχαίων προγόνων μας στις πιο σπουδαίες Σχολές του καιρού τους. Οι άγιοι Αθανάσιος, Βασίλειος, Γρηγόριος, Χρυσόστομος και πολλοί άλλοι υπήρξαν κορυφαίοι από πλευράς γνώσεων.

Οι διανοούμενοι, κατά την περίοδο του λεγόμενου διαφωτισμού, αγνόησαν προκλητικά όλους τους μεγάλους εκκλησιαστικούς άνδρες. Εμπορούμενοι από πνεύμα ελευθεριότητας απέτυχαν παταγωδώς να εννοήσουν σε βάθος τον στοχασμό των προγόνων μας. Σκοπός της παιδείας εκείνων ήταν η μόρφωση καλού καγαθού πολίτη. Το καλός αναφερόταν στο σώμα, το αγαθός στο πνεύμα, την ψυχή. Είναι αναμφισβήτητο ότι η νέα πίστη μειώνει σημαντικά την αξία της σωματικής άσκησης, εντείνει όμως στο έπακρο την καλλιέργεια του αγαθού. Έχει πλέον στη διάθεσή της στοιχείο εξαιρετικά σημαντικό, το οποίο έλειπε από τον αρχαίο κόσμο. Έχει πρότυπο, τον Θεάνθρωπο Ιησού Χριστό, ο οποίος καθιστά χωρίς νόημα τον ιδεαλισμό, αυτό το σπουδαίο οικοδόμημα του κόσμου της αγνωσίας της Αλήθειας, η οποία πλέον έχει αποκαλυφθεί με την ενανθρώπιση του Θεού. Η Δύση καυχάται ότι ανακάλυψε τον ιδεαλισμό. Δεν τον ανακάλυψε παρά για να τον στρεβλώσει στο έπακρο. Όχι μόνο για τη διάπλαση του αγαθού πολίτη δεν νοιάστηκε, αλλά αγνόησε κατά τρόπο προκλητικό την ουσιώδους σημασίας διδαχή περί αποφυγής της «ύβρεως», η οποία επέσυρε την μήνιν των θεών. Και αυτό, επειδή πορεύτηκε ερήμην του αποκαλυμένου Θεού, τον οποίο

απώθησε αρχικά εκτός ιστορίας (δεισμός) και στη συνέχεια τον αρνήθηκε (υλισμός).

Έχοντας ως πρότυπα οι στοχαστές της Δύσης τους σχολαστικούς θεολόγους του ρωμαιοκαθολικισμού, επιδόθηκαν στη σώρευση γνώσεων. Οι θεολόγοι της Δύσης θεωρούσαν τη γνώση ως μέσο προσέγγισης προς τον Θεό, οι στοχαστές ως μέσο για να επιχειρηματολογήσουν για την μη ύπαρξή του. Το πνεύμα της Ορθοδοξίας ήταν ανυπόφορο στον αλαζόνα δυτικό άνθρωπο. Στο επίκεντρο της διδασκαλίας του Ευαγγελίου δεν ήταν πλέον απλά η αποφυγή της ύβρεως, αλλά η άκρα ταπείνωση κατά το πρότυπο του Χριστού. Και η ταπείνωση επέρχεται με την άσκηση και όχι με τη σώρευση γνώσεων. Η άσκηση είναι προϋπόθεση για τον φωτισμό, προς απόκτηση θείας γνώσεως, και τη θέωση κατά χάριν. Αλαζόνας στο έπακρο ο δυτικός αρνείται πεισματικά την ταπείνωση.

Δουλικά μιμούμενος το πρότυπό του πορεύεται και ο Νεοέλληνας. Από τότε που δολοφονήσαμε τον Καποδίστρια, τον άνθρωπο του Θεού, με την ευρεία γνώση της διεθνούς διπλωματίας και το ταπεινό ορθόδοξο φρόνημα πορευόμαστε σε δρόμο αυτοκαταστροφής με οδηγούς κυβερνήτες υποχείρια ξένων, οι οποίοι νέμουν την εξουσία στις μικρές και αδύνατες χώρες. Η διαγραφή της Ρωμανίας από την ιστορική μνήμη του Έλληνα, ο οποίος κατά τα φερέφωνα των ξένων απόκτησε εθνική συνείδηση μετά το σχηματισμό του νεοελληνικού κράτους, είναι διαγραφή από τη μνήμη ενός λαμπρού παρελθόντος, ενός λαμπρού πολιτισμού, ο οποίος ευτελίζεται με τον όρο βυζαντινισμός. Ο εξόριστος επί δεκαετίες Αθανάσιος, ο πρόμαχος της Ορθοδοξίας, ο πανεπιστήμων μέγας Βασίλειος, ο απτόητος στις απειλές της εξουσίας, Ο υψιπέτης Γρηγόριος, γνώστης σε βάθος και της γλώσσας του Ομήρου, ο θαυμάσιος πολέμιος των αυθαιρεσιών της εξουσίας και υπέρμαχος των φτωχών, Ιωάννης ο Χρυσόστομος, και πολλοί άλλοι θαυμάσιοι, τόσο κατά την γνώση, όσο και κατά το ήθος, είναι άκρως ανεπιθύμητοι. Γι' αυτό και επιχειρείται η ταπείνωσή τους με πρώτη λαμπρή την επιτυχία του κόσμου να ταυτιστεί ο φωστήρας της οικουμένης με τον θλιβερό γεράκο, πρότυπο του αστικού καταναλωτισμού!

Οι άγιοι προκαλούν και θα προκαλούν, όσο εντείνεται η αποϊεροποίηση των δυτικών κοινωνιών. Προκαλούν, επειδή δεν αρκέστηκαν στα λόγια τα παχιά και τα μεγάλα των θλιβερών κατά τον προσωπικό τους βίο στοχαστών της νεωτερικότητας. Οι εκκλησιαστικοί άνδρες περιφρόνησαν όλα εκείνα, για τα οποία εμείς παθιάζουμε, ηδονές,

χρήμα και δόξα! Γι' αυτό και είναι ανυπόφοροι. Και επειδή «δημοκρατία» έχουμε και το κοινοβούλιο εξυπηρετεί τη φιλοσοφία της άρχουσας τάξης, λαμβάνονται κατά καιρούς θλιβερές αποφάσεις. Οι ανοικτά εχθρικοί προς την πίστη κομματικοί σχηματισμοί αποφασίζουν να κατάσθει αργία η ημέρα της εορτής των υποτιθεμένων προστατών της ανύπαρκτης παιδείας μας! Έτσι οι μαθητές δεν θα εκκλησιαστούν ούτε θα ακούσουν κάτι ωφέλιμο για τους τυπικά τιμώμενους, αλλά θα κατάκλυσουν τις καφετερίες, για να «εκπαιδευτούν κοινωνικά»! Οι άλλοι σχηματισμοί, που υποκριτικά εμφανίζονται προασπιστές των ιερών και των οσίων της καταρρέουσας φυλής μας, επανορθώνουν. Και τί θα γίνει, αν εκκλησιαστούν κάποιοι μαθητές περί το τέλος της θείας Λειτουργίας; Φολκλορική θα είναι η παρουσία τους στον ναό και θα προκληθούν θετικές εντυπώσεις στο «συντηρητικό» εκλογικό σώμα.

Η βιούμενη παρακμή δεν επιτρέπει σε κανένα να συνειδητοποιήσει ότι δεν απαξιώνονται οι Τρεις μέγιστοι φωστήρες. Η ιστορία θα απαξιώσει εμάς τους ανερμάτιστους, ανεπαρκέστατους και ανίκανους να σταθούμε στο ύψος των κρίσιμων περιστάσεων.

«ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ»

Πηγή : www.antibaro.gr/article